

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΛΑ

Ο Ροζέ Ντυμπόκ άνοιξε με το πόδι την πόρτα του μπάρ χωρίς να θάλλει τα χέρια από τις τσέπες του, και προχώρησε ως τον πάγκο, με σκυφτό κεφάλι, χωρίς να προσέξει κανένα από τους πελάτες κέντρου. Ή αλήθεια είχε πώς ήφερε τί πρόσωπα θά συναντούσε εκεί μέσα, γιατί το μπάρ συγκαλύπτανε αποκλειστικά από μια ειδική κατηγορία ανθρώπων—αυθρώπων που είχαν θραειά τη συνείδησή τους από παλιά έγκλήματα και που δέν μπορούσαν ν' άντικριφούσανε ένα άστυφύλακα, χωρίς ν' άνταρχιζούσαν από φόβο...

—Ένα ούτσου με σόδα! είπε στον καταστηματάρχη, χωρίς να προσέξει ούτε τόν ξαφνικό τρόμο που είχε ζωγραφιστή στο πρόσωπο του ίδιου κτήνου του μπάρ, ούτε τα παράξενα θλέμματα που τού έβριγγιαν οι άλλοι πελάτες...

Ο καταστηματάρχη πήρε ένα υποκάλι άπό ένα ραφι, έσκυψε για να γεμίζει δήθεν το ποτήρι, μα έθρηκε τόν καιρό να φιθιούρη στο Ροζέ:

—Τό το ούτ σου!...

Ο Ντυμπόκ τόν κούταξε παραξενεμένος. Ο καταστηματάρχη τού έδειξε με μια λοφή ματιά ένα σημείο της σάλας. Ο Ροζέ γύρισε άπότομα το κεφάλι τού—και, ξαφνικά, δοκίμασε τήν έντοπιση, ότι το κρού άσάλλι ένός μαχαίριου γλυτρούσε μες στο σώμα του. Ένα βανάτο ρίγος πέρασε άπό τη ραχοκοκκαλιά του. Τό ποτήρι άνοιξε να τρέμει από σηκαμένο χέρι του... Ο Ροζέ είχε δή έναν παλιό γνώριμό του, ό οποίος καθότανε μονάχος σ' ένα τραπέζι, με τά θλέμματα καρφωμένα πάνω του. Και ό άνθρωπος έκεινος ήταν ό «Πολωνέζος», ό άνθρωπος τόν όποιον ό Ντυμπόκ είχε προδώσει στην άστυνομία για ένα έγκλημα που έκανε, για να τόν ξεφορτώσει και να τού πάρη τη φίλη του, τη Νέλλυ, τού τήν αγαπούσε και αυτός σαν τρελός!...

—Ο Πολωνέζος! τραύλισε ό Ντυμπόκ, με φωνή άλλαμενη άπό τόν τρόμο.

—Ναι, έγω είμαι! άποκρίθηκε ό Πολωνέζος.

Σηκώθηκε βίστερα άπό τήν καρέκλα του, πλησίασε τόν Ντυμπόκ και άκούμπησε και αυτός στον πάγκο.

—Χάρεσαι που με ξαναβλέπεις, δέν είναι έτσι; ρώτησε τó Ροζέ, ενώ ένας άπαίσιος μορσασιός ζωγραφιστηκε στα χείλη του. Ίσως να ε ξάρωνισε ή ευανάσι μου!... Τι τά θέλεις, έ άερας τόν σωλακών δέν μου έκανε καλό στην ένεία μου και άποσάσια ν' άλλάξω κατοικία... Έξέ άλλω, είναι να κανονισώ όρισμένους λογαριασμούς... Μά, γιατί δέν πίνεις τό ούτσου σου;... Θά κεράσω και γώ βίστερα...

Ο Ροζέ άδειασε μηχανικά τό ποτήρι του, ένά τά θλέμματά του ξεακολουθούσαν να είνε καρφωμένα στον Πολωνέζο.

—Εύχαριστώ! τραύλισε με δυσκολία. Είμαι βαστικός... Πέρασα να πιώ ένα ποτηράκι στο πόδι. Πρέπει να πηγαίνω τώρα... Θά σε ξαναδώ άργότερα...

—Αέν έγαις να πάς πουθενά! μούγκρισε ό Πολωνέζος.

Ο Ροζέ Ντυμπόκ στάθηκε ακίνητος. Τό άγοό μέτωπό του είχε ιδρώσει άπό τήν άγωνία...

Ο Πολωνέζος είχε χαμένο τό δεξι χέρι του στην τάση τού σακκακιού του... Ο Ροζέ μάντευε, ότι ό βανάσιμος έχθρος του κρατούσε τό περιστροφό του, έτοιμο να ακορπίση τό θάνατο.

—Τί με θέλεις, λοιπόν; έπέλλαισε ό Ντυμπόκ με φωνή που μόλις άκούγτανε.

Ο Πολωνέζος γέλασε σαρκαστικά.

Πλησίασε περισσότερο τόν Ντυμπόκ—ό άποιος έννοιωσε τήν υποκκα τού πιστολιού ν' άκούμπηται στην κοιλιά τού—και βουγκήθηκε:

—Δέν μαντεύεις τί σε θέλω;... Κάνεις μήπως τόν θλάκα;... Μήν κινείσαι, γιατί σοι φότεμα μια σφαίρα στην κοιλιά!...

Ο καταστηματάρχη, θεώρησε ύποχρέωσή του να επέμβη.

—Άκου, αγαπητέ μου, είπε στον Πολωνέζο. Μά μου κόνει τη γάρι να πάρης τό φίλο σου και να κανονίσεις έξω τούς λογαριασμούς σας... Δέν θέλω φασαρίες μέσα στο κατάστημα μου! Είδεμή...

Μά ό Πολωνέζος τού έρριξε ένα θλέμμα τό σο άγριο, ώστε ό καταστηματάρχη σάπασε άμέσως, κάνοντας άβέλτητα δύο θήματα προς τά πίσω...

—Είσαι έννας παληάνθρωπος, Ντυμπόκ! έξα-

κούλησε ό Πολωνέζος. Έσού με πρόδωσες στην άστυνομία, για να με ξεφορτώθης και να μου κλέψης τη φίλη μου...Θά μου τό πλήρώσεις σήμερα άκριβά αυτό... Θά σε ζαπ' ώσω κάτω σαν σκυλί.

Τή στιγμή όμως που ό Ντυμπόκ ήταν έτοιμος να καταβάλει μια τελευταία άπεγνωσμένη προσπάθεια για να σωθί άπό τήν έκδίκησή τού Πολωνέζου, ή πόρτα τού μπάρ άνοιξε με δύναμη και τρεις άνδρες—τρεις άστυνομικοί που παρακολουθούσαν τόν Πολωνέζο—χύμησαν πάνω στο δραπέτη... Μά ό Πολωνέζος κατάρθωσε, με λίγες επιδέξιες κινήσεις, να γλυτρήσει μέσα άπό τά χέρια τους, πυροβόλανε δύο σορές έναντιόν τού Ροζέ Ντυμπόκ, χωρίς να τόν έπιτύχη, κ' έξαφανίστηκε άπό τήν άνοιχτή πόρτα...

Πέρασαν όχτώ μέρες. Στο διάστημα αυτό, ό Ροζέ δοκίμασε τήν άγωνία τού ζωού που τό κυνηγόν για να τό σκοτώσουν.

Δέν φοβότανε βέβαια τήν άστυνομία, ή όποια θά ήταν άπειναντίας πρόθυμη να προστατεύσει έναν καταδότη, μα τόν ίδιο τόν Πολωνέζο.

Όπου και άν πηγαίνε να κρυφθί, έβλεπε τό δραπέτη τών κατέργων να τριγυρνά κοντά του, σαν φάντασμα, σαν θύρκο λακας που διωσούς έκδίκησι. Σιγά-σιγά, ό Ροζέ είχε πάθει ένα ισχυρό νευρικό κλονισμό. Διάρκως έβλεπε μπροστά του έγθρικά πρόσωπα. Κάθε άνθρωπος που συναντούσε, τού φανότανε κ' ένας έγθρος, έτοιμος να πυροβολήση έναντιον του...Κόντευε να τρελλαθί με τη σκέψη, ότι καμμία δύναμη στον κόσμυ δέν θά μπορούσε να τόν γλυτώση άπό τήν έκδίκησή τού Πολωνέζου—και ότι, άργά ή γρήγορα, θά εύρισκαν μια μέρα τό πτώμα του, σέ κανένα σκοτεινό και άπόκεντρο όρμιο τού Παρισιού ή στο κρού δωμάτιο κανενός λαϊκού ξενοδοχείου...

Ο τρομοκρατημένος Ντυμπόκ ήφερε πώ; ήταν καταδικασμένος να πεθάνη άπό τό χέρι τού άνθρώπου που τόν έστειλε στα κότερα... Τις πρώτες μέρες, βίστερα άπό τό γνωστό έπεισόδιο στο μπάρ, ό Ντυμπόκ άλλαξε ξενοδοχείο κάθε θράδυ... Άργότερα όμως, όταν ό φόβος του πήρε μορφή πανικού, κλειδούθη κε όριστικά στο δωμάτιο ένός ξενοδοχείου, χωρίς να θγαίνη διόλου άπό κεί μέσα... Δέν μπορούσε πειά να κοιμηθί άπό τήν άγωνία—και πεινούσε τις περισσότερες ώρες τις μέρας και τής νύχτας θρήσις κοντά στο παράθυρο, ρίχνοντας άνήσυχα θλέμματα στο όρμιο, ή με τό ατύ τήν άστυνομία στην πόρτα, παρακολουθώντας τά θήματα τού πηγαίνερχόν τούσαν άπ' έξω.

Ένα θράδυ, καταλαβαίνοντας και μόνος του, πως θά τρελαινούτανε άν συνεχίζοταν αυτή ή κατάστασι, άποφάσισε να θυγί έξω, να κάνη μια θόλτα για να ξεμουδιάσουν τά μέλη του. Για καλό και για κακό όμως, σκέστικε να ρίξη πιό μπροστά μια ματιά στο όρμιο, να βεβαιωθί πως δέν τόν άπειλούσε κανείς...

Μόλις όμως πασαείσισε με τρόπο τό κουτινάκι τού πασασθιού κ' έσοιξε μια ματια στο όρμιο, όπισθαγόσισε θγάζοντας ένα θρανό έρεωνητό άλλοπορσινε. Στο άντικιόνυο πεζοδρόμιο, ειθε τόν Πολωνέζο, άκούμπισμένο στο στύλο ένός φαναριού, να περιμένει με τά χέρια στις τσέπες, μ' ένα ταγιδάρο κολλημένο στην άκρη τών χειλιών και με τά θλέμματα καρφωμένα στην πόρτα τού ξενοδοχείου!... Όστε ό Πολωνέζος είχε ανακαλύψει και τό τελευταίο καταφύγιο τού Ροζέ!...

Ο άμεσος κίνδυνος που τόν άπειλούσε, έκανε τόν Ντυμπόκ να τινάξει άπό πάνω του ή νάρκη που τόν είχε καταλάβει... Ο καταδότης θήγικε στο διάδρομο και φώναξε τό διευθυντή τού ξενοδοχείου. Έκέτους, ανέθηκε γκρινιάζοντας. Άπό τά πρώτα λόγια που τό ειπε ό πελάτης του, κούνησε άρνητικά τό κεφάλι του.

—Δέν πιστεύω!... άποκρίθηκε. Να τηλεφωνήσω στην άστυνομία;... Δέν τρελαθίκα να τό κάνω αυτό!... Άν όλα όσα μου λές είναι αλήθεια, άν δηλαδή ό άνθρωπος που στέκεται στο άντικιόνυο πεζοδρόμιο είνε ένας δραπέτης άπό τά κότερα, ό όποιος είνε κυνηγιά τώρα για να σε σκοτώσι, έπειδι τόν πρόδωσες στην άστυνομία, δέν έχω καμμία διάθεση να γίνω κακός μ' έναν τέτοιο έπικινδύνο

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΣΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η γυναίκες είνε ή άρχή και τό τέλος τής ζωής μας.
 Λαμαρτινός

Η γυναίκες μοιάζουν με τή ήλιωτόπια. Για να σε προσέξουν, πρέπει να λάμψης στο πρόσωπό σου ή έρωας
 Σ. Ντυμπάιγ

Η γυναίκες αγατούν περισσότερο τούς κουτούς, παρά τούς έξυπνους.
 Α. Μυσοέ

Δέν είνε εξακριβωμένο άν ή γυναίκες αγατούν περισσότερο άν τούς άνδρες, άλλ' είνε άναμφισβήτητο ότι ξέρουν ή αγατούν πιο καλύτερα άν τ' αϊτούς.
 Σ. Ντυμπάιγ

Η άμοση γυναίκα μάς άπατά, ή άσημη δέν μάς άρέσει, ή φτωχή μάς καταστρέφει κ' ή πλουσία μάς υποδουλώνει. Υψάχχει, λοιπόν, καμιά άμφιβολία ότι πρέπει ή άποφασίσαμε όλες άνεξαρτήτως τής γυναικής ;
 Άρλιουτσιπός

Άλλοίμονο σ' εκείνον, που θά συμβουλευθή, έστω και μία φορά, τήν γυναίκα του, για ένα σπουδαίο ζήτημα. Η καταστροφή του είνε άναπόφευκτη.
 Λουδοβίκος ΙΕ'

Μην κακολογείς ποτέ σου μία γυναίκα, γιατί θά στο άνταποδώση διαλά.
 Μπαλζάκ

Η γυναίκα είνε πλασιμένη περισσότερο για να τήν αγαπούμε, παρά για ή αγαπά.
 Άλφρόδος Έσκριό

Όταν είμαστε 18 χρονών αγαπάμε παράφορα, 20 χρονών αγαπάμε άπλω, 36 χρονών επιθυμούμε και 40 χρονών νοσταλγούμε τόν έρωτα.
 Πόλ ντε Κόκ

Η γυναίκα είνε τό τελειότερο άν όλα τά πλάσματα, είνε και, που συνδέει τή γήινη ζωή με τόν παραδεισιο κόσμο.
 Μπαλζάκ

Έκείνος που κινείται πως έρεει κατά βάθος μία γυναίκα, είνε παρφωμένος.
 Βίσμαρ

Ο έρωτας ένός ανδρόςπου τρεάνα χρονών θεραπεία, ένός έξηνηταη άμωσ ποτέ.
 Α. Δουμάς, υίός

Οι άνδρες θέλουν να έχουν μία γυναίκα χωρίς έλλαιτώματα, αλλά τί θά λέγανε άν άπαύτως κ' άντ' αυτή τό ίδιο άν τ' συζυγό τής ;
 Σουίφτ

Τά γεράματα για τήν γυναίκα είνε μεγαλύτερο βασανιστήριο από όλα τά βασανιστήρια τής κοιλώσεως.
 Γαλλ. Παροιμία

Αν συναντήσετε μία κοπέλλα ξεπασμένη, χωρίς καρδιά και ψυχικός διεφθαρμένη, ή έρωτοτορηή με τόν καβάν, μοιραίε με στοιχηματίστε με σιγουριά ότι έχει διαφραση άκρότατα στον πρώτο της έρωτα. Η αίτια τής κατάντιας τής αυτής είνε ένας άνδρας.
 Γκουεράτσι

Κ' ή πιο εύδωκολη γυναίκα βρίσκει πάντα στην καρδιά τής λίγη ευθιγένεια για όλους εκείνους, που έγκωμιάζουν τήν άμοφία τής.
 Θεοδωαντές

Η γυναίκα είνε τό σατόνι του άνδρός.
 Γαλλ. Παροιμία

Ο βίος τών γυναικών είνε μία μακροχρονια άρρώστεια.
 Γ'ιποκράτης

Η γυναίκα εκείνη, που φροντίζει μόνον για τήν καλλονή τής, μάς βεβαιώνει ότι δέν έχει κανένα άλλο προσόν. Ειστός άντ' αυτήν.
 Δίς Λεσβιανάς

Δέν φταίνε ή γυναίκες που φροντίζουν τόσο για τήν άμοφία τους, όσο οι άνδρες, που τί αγατούν μόνον και μόνον για τήν άμοφία αυτή.
 Κυρία Ντέ Λαμπέρ

Στή ζηλοτυπία υπάρχει περισσότερο έγωισμός, παρά έρωας.
 Λαροφοουά

Ο έρωας μοιάζει με τήν λόγη του Άχιλλεύς. Πληρώνει και θεραπείει συγχρόνως.
 Σίλλερ

Άνδρας που δέν παντρεύτηκε και δέν έκανε παιδιά, δέν έχει δικαίωμα να θεωρη τόν έπιτό του άνδρα.
 Μισελέ

τύπο... Μη μ' άνακατώνεις, έμένα, σε παρακαλώ, σ' αυτήν τήν ύπόθεσιν... Βγάλ' τα πέρα μόνος σου!..
 Και ό ξενοδόχος έφυγε, γρυλλίζοντας κάτι άνάμεσα στά δόντια του...

Απέραντη άπελπισία κυρίευσε τότε τήν ψυχή του Ροζέ. Ο Ντυμπόκ κατάλαθε ότι δέν του έμενε πια καμμία έλπίδα σωτηρίας. Και άποφάσισε να ύποταχθή καρτερικά στο σκληρό περλωμένο του. "Έβγαλε με σταθερή κίνηση ένα μικρό μπουκαλάκι από τήν τσέπη του, τό κύτταξε χαμογελώντας παράξενα και πλησιάζοντας στο παράθυρο, τράβηξε άπότομα τό κουρτινάκι κ' έρριξε ένα τολημρό έλέμμα στο άντικρινό πεζοδρομίο.

Ο Πολωνέζος εξακολουθούσε να στέκεται άπελπισμένος στο στόλο του φαναριού, με τά χέρια στις τσέπες, με τό σθυσμένο τοιάγρο κολλημένο στην άκρη τών χειλιών του...

"Όχι, Πολωνέζε! είπε ό Ντυμπόκ. Δέν θά δοκιμάσης τήν ευχαρίστησι να με ακούθσης με τά χέρια σου!...

Και λέγοντας αυτά τό λόγια, πλησίασε τό μπουκαλάκι στη χείλη του και άδειασε μονορούφι τό περιεχόμενό του—ένα δραστηκό δηλητήριο!...

Ναι, προτιμώτερος ήταν αυτός ό θάνατος, παρά ό άλλος, όπο τό περιστροφή του Πολωνέζου...

Μά ή άληθινή αυτή ιστορία έχει μια συνέχεια παράξενη. Μόλις άρχισε να έπνευρη τό δηλητήριο, μόλις ό Ντυμπόκ άρχισε να νοιώθ τούς πρώτους πόνους να του θερίζουν τά στήθια, είδε εξαφινά κάτω στο δρόμο τρείς άντρες να χυμάνε πάνω στον άνύππτο Πολωνέζο και να του περιούν τις χειροπέδες, πριν εκείνος προφτάσει να φέρη τήν παραμικρή αντίστασι!...

Τήν ίδια στιγμή, ό ξενοδόχος άνοιξε τήν πόρτα και είπε στο Ντυμπόκ:

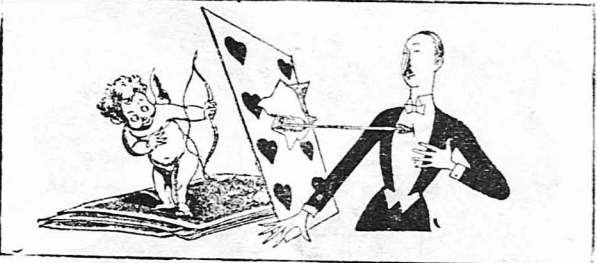
"Έλα, σου έκανα τό κατήρι!... Σε λυπήθηκα και είδοποίησα με τό τηλεφώνο τήν άστυνομία... Και τώρα, να μου κινή τή χάρι να φύγης άμέσως...

Μά ό Ροζέ δέν τόν άκούγε πια...

Είχε πέσει κάτω και σπαρταρούσε στο πάτωμα, με τό στόμα άφορισμένο, κρατώντας τήν κοιλιά του με τά δύο του χέρια και ούρλιάζοντας:
 —Πολύ άργά! Πολύ άργά! Πολύ άργά!...

Και αυτά ήσαν τα τελευταία λόγια του καταδότη!...

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Όλοι όσοι ζήσανε πάρα πολλά χρόνια κ' είχαν ως και στις τελευταίες τους ημέρες άκμαίες τις πνευματικές και σωματικές δυνάμεις τους, μάς βεβαιώνουν ότι συνηθίζανε να κοιμούνται νωρίς τό βράδυ και να σηκώνονται πολύ πρωί.

"Αν θέλετε να διατηρήσετε άκμαίες τις ψυχικές και σωματικές δυνάμεις σας, προσπαθείτε πάντοτε να βρίσκετε μία άποιαδήποτε άφορμή για να γελάτε.

"Αν είνε εύφορα τά παιδιά σας, μην τά συνηθίζετε να φορούν φανέλλα. Αν είνε όμως άδύνατα και φιλάσθητα, τότε είνε προτιμώτερο να τούς φοράτε μία λεπτή φανέλλα.

Τόν χειμώνα όσοι δέν έχετε τά μέσα να κάνετε με κάθε άσφάλεια λουτρό, πρέπει μία φορά τουλάχιστον τήν εβδομάδα να πλένετε όλόκληρο τό σώμα σας με σφουγγάρι. Όπως οδήтите, ένα Τουρκικό λουτρό κάθε μήνα είνε απαραίτητο.

Τό γάλα είνε ή κυριώτερη τροφή τών παιδιών. Ως τά δέκα τών χρονία, ό άνθρωπος πρέπει να πίνη τουλάχιστον μισή όκά γάλα τήν ημέρα. Άλλ' είνε κ' άλλος σπουδαίος λόγος, που πρέπει να δίνουμε γάλα στα παιδιά μας. Πολλά παιδιά, όταν άρρωστήσουν, δέν θέλουν να πούν γάλα, επειδή τό έχουν τελειώς άποσυνθίσει, κ' έτσι αδυνατίζει τρωερά ό οργανισμός τούς.

Μία από τις πιο άπαραίτητες θρεπτικές ούσιες για τόν άνθρωπο και κυρίως για τό παιδί, είνε ή ζαχαρώδεις τροφές. Γι' αυτό δέν πρέπει με τήν πρόφασιν ότι ή κατάχρησις τους βλάτει τήν υγεία μας, να μην δίνουμε στα παιδιά μας τροφές που περιέχουν ζαχαρο.

Φώς, άέρας, καθαριότης, πρέπει να βασιλεύουν στο κάθε σπίτι, πλούσιο ή φτωχό. Τήν έλλειψή τους τήν πληρώνουμε άριώτερο από ότι πληρώνουμε τήν κακή διατροφή.

Πάνω από τό κρεβάτι σας δέν πρέπει να έχετε παραπετάσματα, γιατί έμποδίζουν τόν έλεύθερο άερισμό και κρατάνε σκόνη, τήν όποια εισπνέετε ενώ κοιμάσθε.

